

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาร์ลุฟรอกอน จังหวัดนราธิวาส
The Development of Reading Aloud Skill Development through Phonics-
Based Exercises for Grade 3 Students at Darul Furqan School,
Narathiwat Province

ฟิรดาวส์ เจ๊ะอาแว¹ ซาฮิดิน นิติภาค^{1*}
Firdaus Cheawae¹, Sahidin Nitiphak^{1*}

(Received: October 3, 2024; Revised: November 9, 2024; Accepted: November 15, 2024)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับผ่านการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง และ 2) ประเมินหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาร์ลุฟรอกอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 38 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง 2) แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ และ 3) แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนพัฒนาการ

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับสูงขึ้น โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เฉลี่ยอยู่ที่ 63.44 ซึ่งอยู่ในระดับพัฒนาการสูง 2) แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 90.20/86.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ภาษาอาหรับ การอ่านออกเสียง ทักษะการอ่าน แบบฝึกทักษะการอ่าน

¹หลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

¹Graduate Diploma Program Teaching Profession, Princess of Naradhiwas University

²คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

²Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University

*Corresponding author. E-mail: 66581004028@pnu.ac.th

Abstract

The objectives of this research were: 1) to develop Arabic reading aloud skills through targeted reading exercises, and 2) to evaluate the effectiveness of these exercises. The study focused on 38 Grade 3/4 students enrolled in the first semester of the 2023 academic year at Darul Furqan School, selected via purposive sampling. Research instruments included: 1) lesson plans integrating reading aloud exercises, 2) Arabic reading aloud skill exercises, and 3) assessment forms for evaluating Arabic reading aloud skills. The statistics used for data analysis included percentage, mean, standard deviation, and development scores calculated using the relative gain score formula.

The study results indicated the following: 1) The development of Arabic reading aloud skills among Grade 3 students at Darul Furqan School showed a significant improvement, with an average post-test score exceeding the pre-test score. The relative gain score calculation revealed an average development score of 63.44, reflecting a high level of improvement. 2) The effectiveness of the Arabic reading aloud exercises was measured at 90.20/86.58, surpassing the established efficiency criteria of 80/80. This demonstrates that the exercises designed and developed by the researcher were highly effective in enhancing students' Arabic reading aloud skills.

Keywords: Arabic Language, Reading Aloud, Reading Skills, Reading Exercises

บทนำ

ภาษาเป็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิต ด้วยลักษณะที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อน ภาษาจึงเป็นระบบที่มีความลึกซึ้งและน่าศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอาหรับ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในหลายมิติของชีวิตมนุษย์ ทั้งในด้านการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ การปฏิบัติ ศาสนกิจ และการแสวงหาความรู้ทั่วไป ความสัมพันธ์อันแนบแน่นระหว่างภาษาอาหรับและศาสนาอิสลาม ทำให้ผู้นับถือศาสนาอิสลามทั่วโลกจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษานี้ เพื่อใช้ในพิธีกรรมทางศาสนาและการศึกษาคัมภีร์อัลกุรอานและอัลฮะดีษ ซึ่งเป็นแหล่งความรู้หลักของศาสนา แม้ว่าผู้ศึกษาจะไม่ใช่วาฮาบีและอาจไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอาหรับได้อย่างคล่องแคล่ว แต่การสามารถอ่านภาษาอาหรับได้ถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ

ภาษาอาหรับมีอิทธิพลต่อมุสลิมไทยไม่เพียงแต่ด้านการประกอบพิธีกรรมเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในวิถีชีวิตทั่วไป เช่น นำมาตั้งชื่อลูก ดังกรณีชาวไทยเชื้อสายมลายูในอำเภอเมืองนราธิวาส ตั้งชื่อลูกเป็นภาษา

อาหรับ โดยมีสัดส่วนมากที่สุดถึง ร้อย ละ 49.35 มากกว่าภาษาแม่ของตัวเองคือภาษามลายู หรือแม้แต่ภาษาราชการอย่างภาษาไทย เพราะได้รับอิทธิพลของการตั้ง ชื่อตามหลักการของศาสนาอิสลาม (ฮัสนีดา สมาอูน, 2561) ในการสอนไวยากรณ์ภาษาอาหรับเป็นเรื่องที่ทำหาย ถ้าหากผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้หลักไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง จะช่วยให้การศึกษาและทำความเข้าใจคัมภีร์อัลกุรอานและแนวปฏิบัติอัลชะดิชเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การอ่านจึงเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ไม่มีวันสิ้นสุด และสามารถพัฒนาได้ตลอดช่วงชีวิต โดยมีความลึกซึ้งและซับซ้อนเพิ่มขึ้นตามวัยและประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านทำหน้าที่เป็นประตูโลกแห่งความรู้ เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาข้อมูล กระตุ้นกระบวนการคิด และสร้างความบันเทิงใจ นอกจากนี้ การอ่านยังเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิต ขยายขอบเขตความรู้ และเสริมสร้างมุมมองความคิดใหม่ ๆ ด้วยคุณประโยชน์อันหลากหลาย การอ่านจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาสติปัญญา เสริมสร้างทักษะและความสามารถในด้านต่างๆ ซึ่งท้ายที่สุดแล้ว จะนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้อ่านในทุกมิติ ทั้งด้านการศึกษา การทำงาน และการดำเนินชีวิตในสังคม

ในบริบทของโรงเรียนดarulฟุรกอน การจัดการเรียนการสอนภาษาอาหรับได้บูรณาการหลักสูตรอิสลามศึกษา พ.ศ. 2551 สำหรับวิชาศาสนา และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 สำหรับวิชาสามัญ โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้ 4 ภาษาและท่องจำอัลกุรอานได้ทุกคน อย่างไรก็ตาม จากการประเมินทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า มีนักเรียนบางส่วนที่มีผลการประเมินต่ำกว่าร้อยละ 50 และบางคนยังไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ ปัญหานี้มีสาเหตุมาจากความซับซ้อนของการเปลี่ยนรูปพยัญชนะและการออกเสียงสระที่มีได้หลายเสียง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ด้วยเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ โดยการออกแบบแบบฝึกทักษะนั้นควรเน้นการเสริมสร้างทักษะพื้นฐาน มีการจัดลำดับความยากง่ายอย่างเหมาะสม รวมทั้งมีปริมาณเนื้อหาเพียงพอสำหรับพัฒนาทักษะให้ตรงตามรูปแบบการเรียนรู้ จิรกร จันทรศรีเมือง (2564) ให้ความหมายแบบฝึกทักษะว่าเป็นชุดกระบวนการที่ผู้สอนประดิษฐ์ขึ้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ เพิ่มทักษะความชำนาญในการคิด ทำให้ผู้สอนทราบความเข้าใจของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียน นอกจากนี้ แบบฝึกทักษะสามารถประเมินสมรรถนะความเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียน สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงช่วยเสริมความสะดวกแก่ผู้สอนอย่างเดียวยังทำให้เห็นการพัฒนาอย่างชัดเจนที่สร้างให้เกิดความแตกต่างและให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนได้

จากการศึกษางานวิจัยของธราดล นาคนาวา และวารินทพร พันเพ็ญฟู (2562) เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าการใช้แบบฝึกทักษะส่งผลให้เกิดการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ และได้รับความพึงพอใจจากนักเรียน

ในระดับสูงมาก ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการใช้แบบฝึกทักษะในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอาหรับ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาร์ลุฟรอกอน จังหวัดนราธิวาส โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเป็นสื่อการสอนหลัก ซึ่งแบบฝึกทักษะนี้จะถูกออกแบบให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และเน้นการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาความชำนาญและความคล่องแคล่วในการอ่าน อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับผ่านการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาร์ลุฟรอกอน
2. เพื่อประเมินหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาร์ลุฟรอกอน

การทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดการวิจัย

1. การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ

รูสดี แวนาแซ (2563) ได้อธิบายการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับอย่างถูกต้องในหนังสือตำราที่ง่ายว่า การอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับให้ถูกต้องตามหลักการอ่าน นอกจากต้องรู้ถึงขั้นตอนวิธีการอ่านออกเสียงในแต่ละพยัญชนะภาษาอาหรับ เช่น ตำแหน่งที่เกิดเสียงและลักษณะการอ่านออกเสียงของแต่ละพยัญชนะ การออกเสียงจะถูกต้องไม่เพี้ยน ถ้าหากเราอ่านออกเสียงในตำแหน่งที่เกิดเสียงถูกต้องแต่ไม่ได้เน้นในลักษณะการออกเสียงของพยัญชนะจะทำให้อักษรที่มีตำแหน่งเสียงเดียวกัน ฟังดูไม่แตกต่างกัน สังเกตได้จากฐานกรณ์ในการออกเสียงภาษาอาหรับมี 10 จุดดังนี้

- 1.1 ริมฝีปากทั้ง 2 ข้าง (Bilabial) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ / บ-บ่า/ , / ม-มีม/ , / ว-วาว/
- 1.2 ริมฝีปากล่างกับฟันบน (Labio - dental) มี 1 หน่วยเสียง ได้แก่ / ฟ-ฟา/
- 1.3 ระหว่างฟัน (Inter dental) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ / ฎ-ซาล/ , / ظ-ซอ/ , / ฏ-ซาร์/
- 1.4 ปุ่มเหงือก (Alveolar) มี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ / ด-ดัล/ , / ฎ-ฎูด/ , / ต-ตาร์/ , / ط-ฏูด/ , / ฎ-ซัย / س-ซีน/ , / ن-นูน/ , / ل-ลาม/ , / ร-รอร/
- 1.5 เพดานแข็งหลังปุ่มเหงือก (Postalveolar) มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ / ج-ญีม/ , / ش-ซีน/ , / -ص-ศอด/
- 1.6 เพดานแข็ง (Palatal) มีหน่วยเสียง ได้แก่ / ย-ยาร์/

- 1.7 เพดานอ่อน (Velar) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ / ٱ-กัฟ/, / ٱ-ฆอยน์/
- 1.8 ลิ้นไก่ (Uvular) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ / ٱ-กัฟ/, / ٱ-ค็อ/
- 1.9 ช่องคอ (Pharyngeal) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ / ٱ-ฮัยน์ /, / ٱ-ฮาร์/
- 1.10 ช่องเส้นเสียง (Glottal) มี 2 หน่วยเสียง ได้แก่ / ٱ-อสิฟ/, / ٱ-ฮาร์/

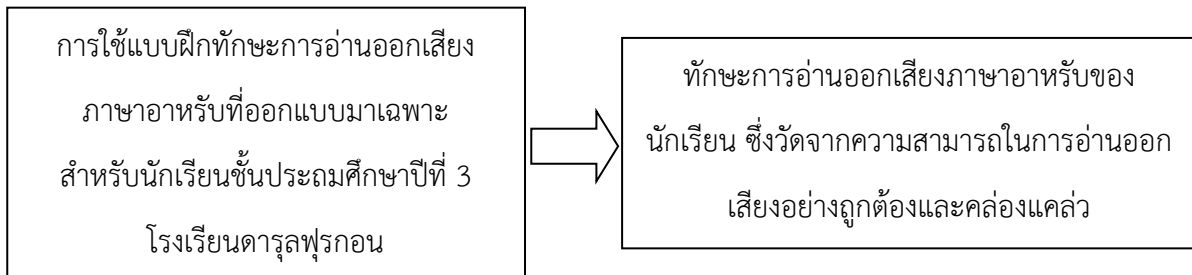
อวัยวะในการออกเสียงในภาษาอาหรับ (The organs of speech in arabic) อวัยวะในการออกเสียงเริ่มตั้งแต่ลมจากปอด (Lungs) หลอดลม (Trachea) กล่องเสียง (Larynx) ช่องคอ (Pharyngeal cavity) ช่องจมูก (Nasal cavity) และช่องปาก (Oral cavities) ซึ่งเรียกรวมอวัยวะตั้งแต่กล่องเสียง (Vocal rack) โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งอยู่เหนือกล่องเสียงอีกส่วนหนึ่งอยู่ใต้ภายในกล่องเสียงมีช่องเปิดปิดระหว่างเส้นเสียงเรียกว่าช่องเส้นเสียง (Glottis) และช่องที่อยู่เหนือช่อง เส้นเสียงขึ้นไปเรียกว่า (Supraglottic) ช่องที่อยู่ใต้ช่องเส้นเสียงเรียกว่า (Sub glottis) ระบบหายใจได้ช่องเส้นเสียงเป็นแหล่งใหญ่สำหรับการสร้างเสียงพูด ขณะที่ส่วนเหนือช่องเส้นเสียงเป็นตัวกำหนดคุณภาพของเสียงพูดรายละเอียดของเสียงพูดส่วนใหญ่จะขึ้นกับช่องที่อยู่เหนือช่องเส้นเสียง (สายสุณี เอี่ยมอิทธิพล, 2550)

2. การใช้แบบฝึกทักษะในการพัฒนาการอ่าน

การฝึกเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการเรียนการสอน ดังนั้นการฝึกโดยการใช้แบบฝึกเป็นการจัดสภาพการณ์เพื่อให้ผู้ฝึกเปลี่ยนพฤติกรรมจนสามารถปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงหลักการสร้างจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกลักษณะของแบบฝึกที่ดี ประโยชน์ของแบบฝึก หลักการนำไปใช้ เป็นต้น จากการศึกษาคำนิยามของสลาย ปลั่งกลาง (2557) สื่อหรือนวัตกรรมถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ อีกทั้งสามารถส่งเสริมการฝึกทักษะของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการพัฒนาทักษะการอ่าน พบว่า การใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน มีความสำคัญอย่างมากในการกระตุ้นแรงจูงใจในการอ่านของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาทักษะการอ่าน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านมากยิ่งขึ้นและไม่รู้สึกว่าการอ่านเป็นเรื่องยากเกินไป เมื่อผู้เรียนสามารถตอบคำถามจากเนื้อหาที่อ่านได้ จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความมั่นใจในการอ่าน นอกจากนี้ การใช้แบบฝึกทักษะยังช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การศึกษาในลักษณะนี้จึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียนอย่างยั่งยืน ชนพัฒน์ อินทวิ (2563) ได้ยกองค์ประกอบ 3 หลักที่เกิดขึ้นกับการเรียน ได้แก่ 1) ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ด้านทัศนคติที่มีต่อการเรียน 2) ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วย และ 3) ผลลัพธ์ ประกอบด้วย การเพิ่มทักษะการเรียนรู้ในเนื้อหาแต่ละ

บทเรียน การมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น มีการคิดและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม สิ่งเหล่านี้เป็น
ตัวช่วยในการส่งเสริมให้ผู้เรียนนั้นเกิดกระบวนการเรียนแบบใฝ่รู้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เป็นวิธีค้นหาความรู้
และความจริงโดยเน้นข้อมูลเชิงตัวเลข ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขอบเขตวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษา ได้แก่ ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนดรุณารักษ์ จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 8 ห้อง รวมทั้งหมด 288 คน และกลุ่ม
ตัวอย่าง คือ ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนดรุณารักษ์
จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียน 38 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ จำนวน 4 แผน ได้แก่
1) พยัญชนะในภาษาอาหรับ 2) พยัญชนะภาษาอาหรับที่เขียนตัวติดกัน 3) สระในภาษาอาหรับ 1 4) สระใน
ภาษาอาหรับ 2 (ต้นวิน) ซึ่งออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่านออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดย
แต่ละแผนจะมีเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมตามระดับความสามารถของผู้เรียน

2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ จำนวน 4 ชุด ได้แก่

เรื่องที่ 1 พยัญชนะภาษาอาหรับ ประกอบด้วย การแนะนำพยัญชนะภาษาอาหรับทั้ง 28 ตัว
การแสดงวิธีการออกเสียงพยัญชนะแต่ละตัวพร้อมคำอ่านภาษาไทย การแบ่งกลุ่มการออกเสียงตามฐานกรณ์
4 กลุ่ม แบ่งออกเป็น ริมฝีปาก ปุ่มเหงือกและระหว่างฟัน เพดานแข็งและอ่อน และลิ้นไก่และช่องคอ

เรื่องที่ 2 พยัญชนะภาษาอาหรับเขียนตัวติดกัน ประกอบด้วยการเขียนพยัญชนะแบบติดกัน สามารถแบ่งลักษณะของอักษรเป็น 3 ส่วน คือ พยัญชนะตัวหน้า พยัญชนะตัวกลาง และพยัญชนะตัวหลัง แต่ละเรื่องมีตัวอย่างคำที่เขียนติดกันให้ฝึกอ่าน

เรื่องที่ 3 สระภาษาอาหรับ 1 มีการแนะนำสระพื้นฐาน 3 เสียง คือ สระฟัตหะฮ์ (สระอา) – ชิดเญิงบนอักษร สระกัสเราะฮ์ (สระอี) – ชิดเญิงใต้อักษร และสระฆอมมะฮ์ (สระอุ) – หัวฆอมดบนอักษร

เรื่องที่ 4 สระภาษาอาหรับ 2 การอ่านสระตัยน์มีด้วยกัน 3 แบบ คือ สระฟัตหะตัยน์ (สระอัน) – สองชิดเญิงบนอักษร สระกัสเราะตัยน์ (สระอิน) – สองชิดเญิงใต้อักษร และสระฆอมมะตัยน์ (สระอุน) – สองหัวฆอมดบนอักษร

3. แบบประเมินการอ่านการออกเสียงก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 1 ชุด มีทั้งหมด 20 คำ เป็นคำที่มีการผสมสระและพยัญชนะ เริ่มจากคำที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อนไปหาคำที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การผสมระหว่างคำที่ใช้พยัญชนะและสระฟัตหะฮ์ (สระอา) กัสเราะฮ์ (สระอี) ฆอมมะฮ์ (สระอุ) เกณฑ์ในการเลือกเพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอาหรับในรูปแบบที่หลากหลาย และเพื่อวัดความคล่องแคล่วในการอ่านโดยประเมินจากความถูกต้องของเสียง 5 ระดับ ประเมินความคล่องแคล่วในการอ่าน 5 ระดับ คะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยต้องผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไป ในการนี้เพื่อประเมินความก้าวหน้าและพัฒนารูปแบบการเรียนทั้งก่อนและหลังเรียน

วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ศึกษาปัญหาการอ่านภาษาอาหรับของนักเรียน วิเคราะห์หลักสูตร รวบรวมเนื้อหาเกี่ยวกับพยัญชนะและสระภาษาอาหรับ จัดทำแผนการสอน และตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ

2. แบบฝึกทักษะ ศึกษาหลักสูตร รวบรวมเนื้อหา สร้างแบบฝึกทักษะ 4 ชุด และตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบประเมินการอ่านออกเสียง สร้างแบบประเมิน 20 ข้อ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ตรวจสอบความเหมาะสมโดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ มีความเชื่อมั่น 0.72

ทุกเครื่องมือผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีความตรงระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงก่อนเรียนกับนักเรียนโดยใช้แบบประเมินการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและตรวจคุณภาพแล้วให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-4 ตามลำดับ

3. ประเมินทักษะการอ่านออกเสียงหลังเรียน โดยใช้แบบประเมินทักษะการอ่านออกเสียงชุดเดิมแล้ว ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

4. นำคะแนนจากการประเมินก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ประมวลวิเคราะห์ เปรียบเทียบข้อมูล

5. นำผลที่ได้มาสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงโดยการนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการจัดการสอนมาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางเรียนของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 (E1/E2) ซึ่งวัดจากร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการประเมินทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับระหว่างเรียนและหลังเรียน

2. ข้อมูลที่ได้จากการตั้งค่าสมมติฐานนำมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน และหลังเรียน โดยกำหนดค่าทางสถิติที่ใช้ คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และคำนวณหาคะแนนพัฒนาการ โดยใช้สูตรคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (Development score)

ผลการวิจัย

1. คะแนนการประเมินเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ ผู้วิจัยได้ทำการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนนี้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดรุณารูปทอน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ

การทดสอบ	จำนวน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.
คะแนนก่อนเรียน	38	20	12.66	4.40
คะแนนหลังเรียน	38	20	17.32	2.71

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 1 พบว่าจำนวนนักเรียนที่เข้าร่วมการทดสอบทั้ง 38 คน โดยมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งนักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนแตกต่างจากหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน ($\bar{X}$ = 17.32) สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 12.66) ซึ่งแสดงว่าจากการใช้แบบฝึกดังกล่าว นักเรียนมีแนวโน้มในการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับดีขึ้น

2. การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการก่อนเรียนและหลังเรียน จากแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดรุณารุกอน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการก่อนเรียนและหลังเรียน จากแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ภาษาอาหรับ

ห้อง	คะแนนเฉลี่ย ก่อนเรียน	คะแนนเฉลี่ย หลังเรียน	คะแนนความ แตกต่าง	คะแนนเฉลี่ย พัฒนาการ สัมพัทธ์	ระดับ พัฒนาการ
ห้องทดลอง	12.66	17.32	4.7	63.44	ระดับสูง

จากตารางที่ 2 พบว่าห้องเรียนที่มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ภาษาอาหรับ ผลการทดสอบก่อนเรียนแสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 12.66 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.40 ขณะที่ผลการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 17.32 โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 2.71 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนถึง 4.66 คะแนน นอกจากนี้ ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์อยู่ที่ 63.44 ซึ่งแสดงถึงพัฒนาการในระดับสูง โดยสามารถจำแนกพัฒนาการตามจำนวนของนักเรียนและระดับพัฒนาการได้อย่างชัดเจนดังตารางที่ 3

3. คำร้อยละของนักเรียนที่ผ่านการจัดการเรียนรู้ ตามระดับพัฒนาการ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2557) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 คำร้อยละของนักเรียนที่ผ่านการจัดการเรียนรู้ ตามระดับพัฒนาการ

คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ	จำนวนนักเรียนห้องทดลอง	ร้อยละ
76-100	ระดับพัฒนาการระดับสูงมาก	11	28.94
51-75	ระดับพัฒนาการระดับสูง	14	36.84
26-50	ระดับพัฒนาการระดับกลาง	8	21.05
0-25	ระดับพัฒนาการระดับต่ำ	5	13.15
ผลรวม		38	100

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนที่ผ่านการจัดการเรียนรู้ส่วนใหญ่มีพัฒนาการระดับสูงจากการใช้ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง สังเกตจากพัฒนาการระดับสูงมาก คิดเป็นร้อยละ 28.94 และพัฒนาการระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 13.15

4. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ ตามเกณฑ์ 80/80

แบบฝึกทักษะ	ค่าประสิทธิภาพ			การแปลผล
	E1	E2	E1/E2	
พยัญชนะและสระ ภาษาอาหรับ	90.20	86.58	90.20/86.58	มีประสิทธิภาพสูง กว่าเกณฑ์

จากตารางที่ 4 พบว่าการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดรุณารักษ์ พบว่าประสิทธิภาพระหว่างเรียน (E1) อยู่ที่ 90.20 และประสิทธิภาพหลังเรียน (E2) อยู่ที่ 86.58 ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 คิดเป็นร้อยละ 90.20/86.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 แสดงให้เห็นว่าการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะของนักเรียนอย่างชัดเจน

อภิปรายผลการวิจัย

1. การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงมีการแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ส่วนที่ครอบคลุมทักษะพื้นฐานสำคัญในการอ่านภาษาอาหรับ ได้แก่ พยัญชนะ พยัญชนะที่เขียนติดกัน สระ และต้นวิน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะอย่างเป็นระบบและครบถ้วน มีการออกแบบเฉพาะเจาะจงสอดคล้องกับบริบทและความต้องการของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายโดยตรงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดรุณารักษ์ พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน นำมาคำนวณคะแนนพัฒนาการ โดยใช้สูตรคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ ได้คะแนนเฉลี่ยพัฒนาการ สัมพัทธ์เท่ากับ 63.44 ซึ่งมีพัฒนาการอยู่ในระดับสูง สอดคล้องตามสมมติฐานคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดรุณารักษ์ มีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับดีขึ้นกว่าเดิมหลังจากใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านออกเสียง ทั้งนี้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนช่วยให้พวกเขาสามารถเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น พร้อมทั้งมีมุมมองที่กว้างขวางขึ้น ส่งผลให้กระบวนการสอนของครูและการเรียนรู้ของนักเรียนมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จอย่างสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอนันต์ ลาภกุล และเนตรลดา คาน (2566) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านและการอ่านสะกดคำภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านนั้น คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดรุณารักษ์ มีการบูรณาการเข้ากับแผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอน

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การออกแบบเหมาะสมกับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทำให้มีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ซึ่งพบว่ามีความเท่ากับ 90.20/86.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกมีคุณภาพดีและสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสำเร็จนี้เกิดจากการสร้างและออกแบบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับอย่างมีประสิทธิภาพ มีการดำเนินการอย่างมีขั้นตอน ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ มีการปรับปรุงเนื้อหาการใช้ภาษาและเวลาในการทำกิจกรรมให้ เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผู้วิจัยสร้างโดยคำนึงถึงหลักทางจิตวิทยาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนรู้โดยการฝึกฝน กฎแห่งผล และแรงจูงใจมาบูรณาการกับกระบวนการเรียนการสอน มีการทดสอบประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E1/E2 และวัดพัฒนาการของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ทำให้มั่นใจได้ว่าแบบฝึกมีคุณภาพและสามารถพัฒนาทักษะผู้เรียนได้จริง ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น มีความสุขในการเรียนการสอน อยากรู้อยากทดลอง เพิ่มมากขึ้น และให้ความร่วมมือในกิจกรรมกับครูเป็นอย่างดี เป็นผลให้นักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้เพิ่มขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแบบฝึกทักษะได้รับการออกแบบและพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีการจัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก และมีกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับวิสูตร ดาราภัย (2565) จากการวิจัย การใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านคัมภีร์อัลกุรอานของมุสลิมในตำบลบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี พบว่าผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 82.25/83.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เท่ากับ 0.77 ทั้งนี้ ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนของมุสลิมที่ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X}$ = 25.05) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 9.80) มีความพึงพอใจการอ่านโดยภาพรวมในระดับพึงพอใจมาก ($\bar{X}$ = 4.23) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มุสลิมได้เรียนรู้อย่างอิสระตามศักยภาพของตนเองมีความพึงพอใจสูงสุด ($\bar{X}$ = 4.61) รองลงมา คือ การอ่านด้วยความสะดวกในการเรียนรู้ของครูเป็นไปอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ($\bar{X}$ = 4.52) ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจต่ำสุด คือ มุสลิมมีโอกาสได้เรียนร่วมกันและปรึกษาหารือกันอยู่เสมอ ($\bar{X}$ = 3.82)

3. แบบฝึกช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน เน้นการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการเรียนภาษาอาหรับ ต่างจากแบบฝึกทั่วไปที่อาจครอบคลุมหลายทักษะแต่ไม่ได้เจาะลึกในด้านการอ่านออกเสียง พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (17.32) สูงกว่าก่อนเรียน (12.66) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับที่ดีขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับการออกเสียงภาษาอาหรับมากขึ้น ถ้าสังเกตจากงานวิจัยนี้ Khuluq and Imamah (2024) ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงต้นเหตุ

ทำให้นักเรียนมีปัญหาด้านทักษะการอ่านภาษาอาหรับ เป็นการรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนรวมถึงผู้บริหารโรงเรียน ต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน SD IT Al-Faizin Barisan Indah Sampang, Madura ประเทศอินโดนีเซีย จากการสังเกตการณ์และการสัมภาษณ์ทำให้นักเรียนมีปัญหาการเรียนรู้ทักษะการอ่านเนื่องจากทางโรงเรียนยังคงใช้วิธีการแบบดั้งเดิมโดยใช้วิธีอ่านหนังสือโดยตรงไม่มีลูกเล่นทำให้การนำเสนอเนื้อหาไม่น่าสนใจ

4. ระดับพัฒนาการของนักเรียน ผลการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการอยู่ในระดับสูง (36.84%) และระดับสูงมาก (28.94%) รวมกันคิดเป็น 65.78% ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะในการพัฒนาความสามารถของนักเรียนส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม ยังมีนักเรียนบางส่วนที่มีพัฒนาการในระดับกลาง (21.05%) และระดับต่ำ (13.15%) ซึ่งอาจต้องได้รับความช่วยเหลือเพิ่มเติมหรือปรับวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ Alzahrani (2020) ที่ศึกษาผลของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอาหรับของนักเรียนระดับประถมศึกษา พบว่าการวางแผนและการดำเนินการมีนัยสำคัญต่อการพัฒนาทางทักษะการประเมินผลในด้านวิชาชีพของครูสอนภาษาอาหรับ โดยความแปรปรวนนี้คิดเป็นร้อยละ 46.80 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะการวางแผนและการดำเนินการควบคู่ไปกับทักษะการประเมินผล สำหรับครูภาษาอาหรับ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางทักษะการอ่านในระดับที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังคงมีนักเรียนบางส่วนที่มีพัฒนาการในระดับกลางและต่ำ ซึ่งอาจต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับโดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดาร์ลุฟรอน พบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เฉลี่ยอยู่ที่ 63.44 ซึ่งอยู่ในระดับพัฒนาการสูง แบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 90.20/86.58 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการในระดับสูงและสูงมากรวมกันถึงร้อยละ 65.78 แบ่งเป็นระดับสูงมากร้อยละ 28.94 ระดับสูงร้อยละ 36.84 ระดับกลางร้อยละ 21.05 และระดับต่ำร้อยละ 13.15 ตามลำดับซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นสามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับระหว่างการใช้แบบฝึกทักษะกับวิธีการสอนในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อค้นหาวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของผู้เรียนมาเป็นแนวทางในการฝึกต่อไป

2. การพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผลในการวิจัยครั้งต่อไป ต้องมีการศึกษาทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียดที่สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ด้านเวลาในการทดสอบ การเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการติดตามผลการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับของนักเรียนในระยะยาว เช่น ทำการทดสอบซ้ำหลังจากจบการทดลอง 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี เพื่อประเมินความคงทนของทักษะที่ได้รับ การพัฒนา วิเคราะห์ความสามารถในการรักษาระดับทักษะการอ่านออกเสียงของผู้เรียน นำข้อมูลมาพัฒนา และปรับปรุงประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะให้ดียิ่งขึ้น ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างการใช้แบบฝึกทักษะกับวิธีการสอนรูปแบบอื่น ๆ

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เช่น การใช้เทคโนโลยีมัลติมีเดีย การใช้เกมการศึกษา หรือการสอนแบบโพนิกส์ เป็นต้น โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการสอนแตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพของแต่ละวิธี ซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและอาจนำไปสู่การพัฒนาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอาหรับของนักเรียน

รายการอ้างอิง

- จิกร จันทรศรีเมือง. (2564). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรมเรื่องสังคมมนุษย์โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่2แผนกช่างกลโรงงานวิทยาลัยเทคนิคกาญจนาบุรี. *Journal of Organizational Management Excellence*, 2(1), 1-18. <https://so16.tci-thaijo.org/index.php/JOME/article/view/460/415>.
- ธนพัฒน์ อินทวิ. (2563). ปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการเรียนแบบ Active Learning ของนักศึกษามหาวิทยาลัย. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 4(3), 383-394.

- ธราดล นาคนาวา และวารินทพร พันเพ็ญฟู. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร. *วารสารนิสิตวัง*, 21(1), 13-20. <https://so06.tcithaijo.org/index.php/jonw/article/view/253505/171265>.
- รุสดี แวนาแซ. (2563). ผลการใช้เทคโนโลยีเสมือนจริงในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์]. <https://kb.psu.ac.th/psukb/handle/2016/17286>.
- วิสูตร ดาราภัย. (2565). ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านคัมภีร์อัลกุรอานของมุสลิม ในตำบลบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี. *วารสารรัชต์ภาคย์*, 16(44), 471-483. https://so01.tci-thaijo.org/index.php/NUR_YIU/article/view/246548.
- สายสุณี เอี่ยมอิทธิพล. (2550). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการและเจตคติต่อการเรียนภาษาอาหรับเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้เริ่มเรียนโดยใช้เพลงประกอบการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุเหร่าใหม่ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ed_Mea/Saisunee_A.pdf.
- สลาย ปลั่งกลาง. (2557). การสร้างหนังสือและแบบฝึกทักษะประกอบการเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง บุญผะเหวดร้อยเอ็ด แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม].
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2557). การคำนวณคะแนนพัฒนาการ (Gain Scores). *วารสารสมาคมวิจัยสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย*, 1(1), 1-20.
- อนันต์ ลากุล และเนตรลดา คาน. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านและการอ่านสะกดคำภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารวิชาการธรรมทรรณ*, 23(1), 141-150. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/dhammathas/article/view/260190>.
- ฮัสนีดา สมานูน. (2561). ค่านิยมและความหมายในการตั้งชื่อ ของชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูในอำเภอเมืองนราธิวาส. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 14(2), 105-144. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/eJHUSO/article/view/164033>.
- Alzahrani, F. (2020). Factors that Influence Evaluation Skills of Arabic Language Teachers in Saudi Arabia: A Regression Analysis Study. *Journal of Education and Practice*, 11(23), 73-80. <https://www.iiste.org/Journals/index.php/JEP/article/view/53853/55646>.

Khuluq, M., & Imamah, N. (2024). Enhancing Arabic Reading Skills: A Prezi Program-Based Learning Material Development for Integrated Islamic Elementary Schools in Indonesia. *Journal of Arabic Language Learning and Teaching (JALLT)*, 2(1), 33-58. <https://doi:10.23971/jallt.v2i1.157>.